

A KÚRIA
mint felülvizsgálati bíróság

Kfv. II. 37. 652/2014/5. szám

A Kúria a Dr. Szentkirályi-Holota Szabolcs ügyvéd (**cím**) által képviselt **Felperes** (**cím**) felperesnek a Dr. ... főigazgató által képviselt Bevándorlási és Állampolgársági Hivatal (1117 Budapest, Budafoki út 60.) alperes ellen idegenrendészeti ügyben hozott közigazgatási határozat bírósági felülvizsgálata iránt indított perében, a Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 2014. április 18. napján kelt 5.K.30.261/2014/5. számú jogerős ítélete ellen a felperes által 6. sorszám alatt benyújtott felülvizsgálati kérelem folytán az alulírott napon tartott tárgyaláson meghozta az alábbi

í t é l e t e t:

A Kúria a Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 5.K.30.261/2014/5. számú ítéletét hatályában fenntartja.

Kötelezi a felperest, hogy fizessen meg az államnak - külön felhívásra - 70.000 (hetvenezer) forint felülvizsgálati illetéket.

Az ítélet ellen további felülvizsgálatnak helye nincs.

I n d o k o l á s

A koszovói állampolgár felperes 2011. június 7-én érkezett Magyarország területére kereső tevékenység folytatása céljából kiállított tartózkodási vízummal. A vízum lejártát követően tartózkodási engedélyt kapott. A felperes 2013. március 12-én tartózkodási engedély meghosszabbítása iránti kérelmet nyújtott be kereső tevékenység folytatása céljából. Kérelmét az elsőfokú idegenrendészeti hatóság 2013. július 15. napján kelt 106-1-12438/22/2013-T. számú határozatával a harmadik országbeli állampolgárok beutazásáról és tartózkodásáról szóló 2007. évi II. törvény (a továbbiakban: Harmtv.) 13.§ (1) bekezdés e) és f) pontjaira, a 18.§ (1) bekezdés a) és b) pontjaira, valamint a Harmtv. végrehajtására kiadott 114/2007.(V.24.) Kormányrendelet (a továbbiakban: Vhr.) 29.§ (3) és (5) bekezdéseire hivatkozással elutasította, mivel a felperes a tartózkodáshoz szükséges feltételek fennállását nem tudta igazolni. Így a felperes nem rendelkezett a megélhetés, a lakhatás költségeit biztosító anyagi fedezettel, szálláshellyel. Az elsőfokú hatóság megállapította továbbá, hogy a felperes az eljárás során a hatósággal hamis adatot, valóttan tényt közölt a tartózkodási célt igazoló okiratok benyújtásakor. Az elsőfokú hatóság a felperes kiutasítását is

elrendelte.

A felperes fellebbezése folytán eljáró másodfokú hatóság, az alperes 2013. október 7. napján kelt 106-T-2114/9/2013. számú határozatával az elsőfokú hatóság döntését - a tartózkodásra jogosító igazolás egyidejű visszavonásával - helyben hagyta. Az alperes eljárása során további bizonyítást folytatott le, helyszíni ellenőrzést tartott a felperes állítólagos lakcímén, melynek eredményeképpen megállapította, hogy a bejelentett lakcímen a felperes és családja nem tartózkodik életvitelszerűen. A felperes a hiánypótlási felhívásra újabb dokumentumokat csatolt. Az alperes a Harmtv. 18.§ (1) bekezdés b) pontjára hivatkozva kifejtette, hogy mivel a felperes a tartózkodási jogosultság megszerzése érdekében az eljáró hatósággal hamis adatot, valótlan tényt közölt, és a fenti jogszabályhely olyan kógens törvényi rendelkezésnek minősül, amely nem enged mérlegelést, megvalósulása esetén a tartózkodási engedély kiadását meg kell tagadni. Az alperes a hamis adat, tény közlését abban látta megvalósulni, hogy az eljárás során a felperes olyan lakcímet jelölt meg, amelyet alátámasztott ugyan szállás bejelentő lappal, de amely hamisnak bizonyult a helyszíni ellenőrzés során a hatóság munkatársai által tapasztaltak tükrében.

A felperes keresetét az elsőfokú bíróság elutasította. Ítéletének indokolásában kifejtette, bár a hatóságot terhelte a tényállás tisztázási kötelezettség, a felperesnek kellett a kérelemre indult eljárásban olyan iratokkal rendelkeznie, amelyek a tartózkodási engedély meghosszabbítása feltételeinek meglétét igazolják. A jövedelem tekintetében az elsőfokú bíróság megállapította, utalva az együttműködési kötelezettségre, hogy a felperes nem volt elzárva a másodfokú eljárásban attól, hogy jövedelme perben hivatkozott emelkedését bejelentse, igazolja. Az elsőfokú bíróság rámutatott, hogy a felperes testvére, **K.S.** perbeli nyilatkozata ellentétes a közigazgatási eljárásban tett vallomásával, így a hatóság megállapításainak megdöntésre nem alkalmas. Az elsőfokú bíróság egyetértett az alperessel a hamis adatközlés megvalósulásának kérdésben. Az elsőfokú bíróság az eljárásjogi kifogásokra nézve megállapította, hogy a felperes sem a képvisellettől, sem az anyanyelv használatától nem volt megfosztva.

A jogerős ítélet ellen a felperes terjesztett elő felülvizsgálati kérelmet, amelyben elsődlegesen az elsőfokú ítélet megváltoztatását, kereseti kérelme szerinti döntés meghozatalát, másodlagosan az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését, az elsőfokú bíróság új eljárásra, új határozat hozatalára utasítását kérte. Álláspontja szerint mind az alperes, mind az elsőfokú bíróság eljárásuk során szelektíven, a szubjektivitást sem nélkülözve, a jogszabályi előírást mellőzve állapították meg a tényállást, egyes körülményeknek túl nagy, másoknak minimális jelentőséget tulajdonítva. Ennek kapcsán a felperes kifogásolta, hogy az elsőfokú bíróság a perben csatolt igazolás ellenére nem fogadta el megélhetését bizonyítottnak. A felperes hivatkozott

lakótársa, **P.A.** vallomására, amely egyértelműen alátámasztja, hogy az alperesnek a felperes tartózkodási helye vonatkozásában tett megállapításai valótlanok. A felperes álláspontja az volt, hogy az elsőfokú ítélet jogszabálysértő, téves és okszerűtlen megállapításokat tartalmaz, sérti a Polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény (a továbbiakban: Pp.) 339.§ (1) bekezdésében foglaltakat.

Az alperes felülvizsgálati ellenkérelmében a jogerős ítélet hatályában fenntartását kérte. Álláspontja szerint mind a hatósági határozat, mind a jogerős ítélet jogszerű. A felperes magyarországi megélhetéssel kapcsolatosan az alperes kifejtette, hogy a megváltozott körülményekre a felperesnek a közigazgatási eljárás során kellett volna hivatkoznia. Az alperes a lakhatás tekintetében is osztotta az elsőfokú ítéletben tett megállapításokat, mivel a felperes a szálláshelye átmeneti elhagyását nem jelentette be, és nem tett nyilatkozatot arra vonatkozóan sem, hogy miért nem lakik életvitelszerűen bejelentett lakcímén. Ennek folytán nem vitathatóan megvalósult a hamis adatközlés, amelynek tényét a felperes nem tudta cáfolni. Az alperes hangsúlyozta, hogy a felperes az őt megillető eljárási jogokról megfelelő tájékoztatásban részesült.

A felperes felülvizsgálati kérelme nem alapos.

A Kúria a jogerős ítéletet a felülvizsgálati kérelem keretei között vizsgálta felül a Pp. 272.§ (2) bekezdése és a Pp. 275.§ (2) bekezdése alapján.

A Kúria álláspontja szerint az elsőfokú bíróság helyesen megállapított tényállásból helytálló következtetésre jutott az alperesi határozat jogszerűségével kapcsolatban, döntésével és indokaival a felülvizsgálati bíróság egyetért.

A Kúria a felülvizsgálati kérelemben foglaltakra tekintettel az alábbiakra mutat rá.

Az idegenrendészeti hatóság, így az alperes kötelessége a tényállás tisztázása, a közigazgatási hatósági eljárás és szolgáltatás általános szabályairól szóló 2004. évi CXL. törvény (a továbbiakban: Ket.) 50.§-a szerint. Ennek során joga van vizsgálni mindazon feltételek megvalósulását, amelyektől a tartózkodási engedély kiadását a jogalkotó függővé tette.

A Harmtv. 13.§ (1) bekezdés f) pont előírja, hogy a kérelmezőnek igazolnia kell, hogy a lakhatás, a megélhetés és a kiutazás költségeinek anyagi fedezetével rendelkezik. A felperes az eljárás során nem igazolta a Harmtv. 13.§ (1) bekezdés f) pontjában foglaltakat annak ellenére, hogy már az elsőfokú eljárásban is kifogás alá esett a jövedelmének mértéke, a másodfokú eljárásban erre nézve pedig hiánypótlási felhívást kapott. A fentiekre tekintettel a Kúria egyetért az elsőfokú bírósággal abban, hogy a

felperest együttműködési kötelezettség terhelte, továbbá nem volt elzárva a másodfokú eljárásban attól, hogy jövedelme emelkedését bejelentse, igazolja.

A Harmtv. 13.§ (1) bekezdés e) pontja kimondja, a kérelmezőnek igazolnia kell, hogy Magyarország területén rendelkezik szálláshellyel vagy lakóhellyel. A Harmtv. 73.§ (1) bekezdése rögzíti a szálláshely bejelentésekor közlendő adatokat, míg a Vhr. 156.§ (1) bekezdése előírja, hogy a harmadik országbeli állampolgár szálláshelyének megváltozását három napon belül köteles a hatóságnak bejelenteni. A Harmtv. 18.§ (1) bekezdés b) pontja szerint a tartózkodási engedély kiadását, meghosszabbítását meg kell tagadni, azt vissza kell vonni, ha a harmadik országbeli állampolgár a tartózkodási jogosultság megszerzése érdekében az eljáró hatósággal hamis adatot, valótlán tényről közölt.

A felperes szálláshelyül következetesen a budapesti címet (...) jelölte meg, holott mind az első-, mind a másodfokú eljárásban foganatosított helyszíni ellenőrzések során megállapítást nyert, hogy a bejelentett címen nem tartózkodik életvitelszerűen. A megkérdezett lakótársak a felperes és családja tartózkodási helyére nézve ellentmondó nyilatkozatokat tettek, a felperes állítását meggyőzően nem támasztották alá.

Rámutat a Kúria, hogy az idegenrendészeti hatóságnak nemcsak a tartózkodási feltételek meglétét, hanem a kizáró okok fennállását egyaránt vizsgálnia kell. A felperes valamennyi iratot tartózkodási engedélye meghosszabbítása érdekében nyújtott be, ezért azok tartalmától a hatóságnak nincs módja eltekinteni. A Harmtv. 18.§ (1) bekezdés b) pontja kógens törvényi rendelkezés, a hatóság e tekintetben nem mérlegelhet, amennyiben a kérelmező a hamis adatközlést megvalósítja, a jogkövetkezményeket - mint jelen esetben is - a hatóságnak alkalmaznia, a felperesnek, mint kérelmezőnek viselnie kell.

A Kúria egyetért az alperessel abban, hogy a felperes az őt megillető eljárási jogokról megfelelő tájékoztatásban részesült, sem a képviselő, sem az anyanyelv használat lehetőségétől nem volt megfosztva.

Minderre tekintettel a Kúria a jogerős ítéletet a Pp. 275.§ (3) bekezdése alapján hatályában fenntartotta.

Az alperest a felülvizsgálati eljárásban nem jogi képviselő képviselte, így részéről felszámítható perköltség - pernyertessége ellenére - nem keletkezett, ezért erről rendelkezni nem kellett (Pp. 75.§ (2) bekezdése).

A pervesztes felperes a Pp. 78.§ (1) bekezdése és a 6/1986.(VI.26.) IM rendelet 13.§ (2) bekezdése alapján köteles a tárgyi illetékeljegyzési jog folytán le nem rótt felülvizsgálati illeték viselésére, melynek összegét a felülvizsgálati kérelem előterjesztésekor hatályos, az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény 50.§ (1) bekezdése alapján állapította meg a Kúria.

Budapest, 2014. november 12.

***Dr. Tóth Kincső s.k. a tanács elnöke, Dr. Rothermel Erika s.k. előadó
bíró, Dr. Buzinkay Zoltán s.k. bíró***